

Eigen ideeën plagiëren, moet kunnen

TONEEL

DE WARME WINKEL SPEELT DE WARME WINKEL

Door De Warme Winkel

Gezien 13 oktober, deSingel, Antwerpen

Nog te zien 26 t/m 29 oktober,

Stadsschouwburg

★★★★☆

Ik denk niet dat ik ermee zou weggomen, als ik hier een recensie van een collega-recensent zou overpennen, al zette ik er 'hommage' boven. Ordinair plagiaat, dat was zonder twijfel het oordeel geweest. Interessant concept, plagiaat, vonden ze bij acteurscollectief De Warme Winkel na het akkefietje van de Belgische schilder Luc Tuymans begin vorig jaar. Hij schilderde een portret op basis van een Belgische krantenfoto van een politicus. Zelfs de zweetdruppeltjes op diens voorhoofd nam hij over.

Een parodie, aldus Tuymans. De fotograaf noemde het plagiaat en de rechter gaf haar gelijk. Tuymans mocht het schilderij niet meer exposeren, op straffe van een dwangsom.

'Het gesprek over toe-eigening is bijzonder interessant en raakt aan een breed scala aan thema's als bewondering, voorouderverering, vernieuwing en authenticiteit.' Interessante formulering, maar niet authentiek. Ik heb 'm overgenomen uit de programmashet van *De Warme Winkel speelt De Warme Winkel*.

Het collectief, na het vertrek van Jeroen de Man naar het Nationale Toneel nog bestaande uit Mara van Vlijmen, Vincent Rietveld en Ward Weemhoff, koos zijn eigen object van toe-eigening: *Café Müller* van Pina Bausch, wijlen de grote dansvernieuwer uit Wuppertal. Wat zou het mooi zijn dat prachtballet te dansen, in een voorstelling van De Warme Winkel. Voorouderverering en bewondering in één klap. Beetje naïef in een wereld van auteursrechten en advocaten.

Wuppertal steekt er dan ook een stokje voor, leren we uit een schokkerig filmpje. Maar ja, dan is het decor al gemaakt inclusief de draaideur in de achterwand en de stapel caféstoelen, voor het sommetje van zestien-duizend euro. Dus beetje zonde om het dan maar te laten.

En zo speelt De Warme Winkel écht De Warme Winkel, want het stramien van een voorstelling die door externe omstandigheden niet lijkt te kunnen doorgaan, dat hebben ze eerder gedaan. Een welbewuste knipoog, neem ik aan. Je eigen ideeën plagiëren, moet kunnen.

De Warme Winkel speelt De Warme Winkel wemelt van dit soort impliciete verwijzingen. Het inloophuis

kennen we van het openingsfilmpje op de videotheek-dvd: 'Kopiëren is diefstal'. En de drie stagiairs (Sofie Porro, Kim Karssen en Rob Smorenberg) kunnen nog zo origineel uit de hoek lijken te komen met hun bewondering voor 'de oudjes', de drie leden van het collectief op de achtergrond ("ze zijn superorigineel!"), uiteindelijk praten ze ook maar na wat hun wordt ingefluisterd door die oude garde.

Het zijn de inleidende manoeuvres voor *Café Müller*. Wonderschoon en liefdevol gedanst, want dat kunnen ze ook bij De Warme Winkel. En de omtrekkende bewegingen hebben het gewenste effect, de verwarring slaat toe: kijk ik hier nou naar een stuk van Pina Bausch of van De Warme Winkel? De originaliteit van *De Warme Winkel speelt De Warme Winkel* zit 'm in het vermijden van elke originaliteit. Bijzonder knap. Het wachten is op een theatergroepje dat *De Warme Winkel speelt De Warme Winkel* op het repertoire neemt. Dan heeft het collectief zijn doel bereikt: het magnum opus dat zijn naam zal vestigen.

Hans Smit

Kijk ik hier nou naar een stuk van Pina Bausch of van De Warme Winkel?